

staar der, ikke kan stemme for selve Loven. Med denne Udtalelse skulde jeg have ladet det heroe, hvis der ikke saavel fra den ærede Ministers som fra den ærede Ordførers Side, var fremkommet Ytringer, som jeg ikke ganske kan undlade at tage Hensyn til. Destoværrer blev jeg, ligesom Forhandlingerne af denne Sag begyndte, kaldt ud af Salen, og jeg har derfor ikke hørt den ærede Minister sige, at denne Lov skulde være en reen kirkelig Lov. Den ærede Ordfører siger imidlertid, at han er enig med den høitærede Minister herom, og de ere altsaa begge enige om, at denne Lov er en reen kirkelig Lov; men herimod maa jeg for mit Vedkommende protestere, idet jeg med den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) er enig i, at det ikke er en kirkelig Lov, og allermindst en reen kirkelig Lov; til en saadan kan jeg kun for mit Vedkommende henregne det, som angaaer Verdommen, Ritualet, Kirkeordningen, Kirkes Skikke og Sacramenterne osv. Dersom Loven var en reen kirkelig Lov, kunde efter min Opfattelse Rigsdagen ikke give sig af med enten at behandle eller vedtage den; men da Rigsdagen har givet sig af med at behandle den, og som det lader til, heller ikke vil betænke sig paa at vedtage den, og da desuden denne Behandling og denne Vedtagelse finder Sted ikke alene med Regjeringens Samtykke, men tillige med vor høitærede Formands Samtykke, der særlig maa vaage over, at vi ikke beskjæftige os med Andet, end hvad vi ere berettigede til at beskjæftige os med, saa finder jeg deri en mægtig Bestyrkelse for min Overbeviisning, som jeg skal tillade mig at udtale til Trods for alle Ministres og til Trods for alle Ordføreres, at det ikke er en reen kirkelig Lov. Den høitagede Minister anseer det som givet, at Loven ikke vil kunne komme ud i nærværende Rigsdags-session; men dertil er jo Grunden den, at den i fem Uger har været begravet i et Udvalg; det er Noget, som den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 2den Valgkreds (Krog) saa nødig hører, men det er dog Tilfældet alligevel. Naar jeg gjentager dette Udtryk, saa skal jeg skynde mig at tilføie, at de forrige Gange, jeg har brugt dette Udtryk, har jeg ligesaa lidt som denne Gang villet fremsætte den fjerneste Beskyldning

mod det nedsatte Udvalg; for en saadan revede den ærede Formand mig allerede ved Sagens anden Behandling, da den blev fremsat mod mig, og for at den ikke paany skal fremsættes mod mig, sag maa jeg sige, at jeg finder, at Skylden ikke ligger hos Udvalget, men deri, at der overhovedet blev nedsat et Udvalg. Naar den ærede Minister mener at kunne ordne Forholdet ad administrativt Veie, og mener, at vi saa kunne nytes dermed for vort Vedkommende, saa skal jeg bemærke, at det for det Første for mig er tvivlsomt, om Forholdet virkelig kan og bør ordnes ad administrativt Veie; men dersom det skulde og kunde ordnes ad den Veie, saa er det indført af Administrationen, og saa maa den igjen kunne ophæve det, og dersom saaledes den nuværende Cultusminister s. Ex. fremkaldte, hvad han kaldte en kongelig Anordning, der indeholdt alle de Bestemmelser, som indeholdes i Lovforslaget, saa kunde, da den høitærede Minister jo ikke er udsødelig hverken som Menneske eller som Minister, hans Eftermand fremkalde en anden kongelig Anordning, som atter ophævede den; naar det derimod engang er slaaet fast ved Lov, kan det ikke eensidig hæves af en tilfældig værende Minister, der maatte kunne udvirke en kongelig Stadsfæstelse paa sin Beslutning, men saa skal Rigsdagen være med, og jeg anseer det ikke at være uden Betydning, at Rigsdagen skal være med, blandt Andet fordi den ærede Minister gjentager, at Menigheden ikke har noget ret Organ, hvis Stemme kan høres, og som man kan adspørge. Jeg gjentager, at efter min Opfattelse er Rigsdagen Folketirkens berettigede Organ; i alle saadanne Sager, der ikke ere reent kirkelige, men som henligge under Rigsdagens Omraade, er den ligesaavel Folketirkens Organ, som den er Folkets. Naar den ærede Minister kunde gaae ind paa denne Opfattelse, saa vilde altsaa Menighederne ikke savne noget lovligt Organ, og saa behøvede han ikke at beklage sig over, at han ikke veed, hvorledes han skal saae Menighedernes Stemninger at kjende. Men saa tilføiede den ærede Minister, at da det nu er givet, at Loven ikke vil komme ud dennegang, saa skal han inden næste Rigsdag henvende sig, som han udtrykte sig, til de kirkelige Myndigheder. Den